

I CVRČAK I MRAV



Ako vas o Alfiju Kabilju zanima malo više od onog što ćete vidjeti i čuti u »Videofonu«, pročitajte ovaj intervju s popularnim skladateljem!

no kad je saznao da njegov prijatelj nije sam.

— Ja mislim da u Jugoslaviji nema skladatelja čije je pjesme pjevalo toliko pjevača koliko moje. Moje su pjesme pjevali od najstarijih do najmlađih, od zvijezda do pjevača početnika. Recimo, proljetos je još malo tko znao riječku pjevačicu Milku ČAKARUN...

Alfi Kabiljo je prvi naš skladatelj hitova i upravo je poznat po skladbama »za široku potrošnju«.

— Varate se. Ja imam niz priznanja stručnih žirija s raznih festivala. Ja sam uvijek usporedno osvajao i simpatije publike i simpatije stručnjaka... Osim toga, uvijek sam se bavio onim što me je zanimalo. Recimo, praviti kod nas mjuzikal, to je čisti luksuz što se tiče zarade od toga... Istina, ja sam jedan od dvojice naših skladatelja koji žive isključivo od skladanja...

I to očitro dobro živi. A prije nekoliko godina krenuo je truhom za svjetskim uspjehom ravno u Pariz. Nije ga osvojio, već se od njega osvojen vratio kući. Apsurd: svoje svjetske uspjehe stvorio je u domovini.

— U redu, ja sam osvojio niz nagrada na međunarodnim festivalima. Ali moja je životna legitimacija druga nagrada na festivalu u Rijju. Ostavimo sada to da su me prevarili za prvu nagradu. Svako zlo za jedno dobro. O tom se toliko pričalo da su me u svjetskim glazbenim krugovima više spominjali nego da sam dobio prvu nagradu... Cujte, mogao bih i dalje sudjelovati na međunarodnim festivalima, ali bih onda postao globtroter, samo bih putovao, a to je već neozbiljno...

Opet smiješak. Sudeći po izgledu, nitko mu ne bi pripisao poslovnost kao značajku.

— Pa, poslovna žica... Čovjek mora kod nas biti i vlastiti menadžer. I ne samo to! Najčešće i nosač instrumenata. To se svima događa. I Nikici Kalogjeri. Jednostavno ti kažu: »Ja nisam plaćen za taj posao!« Onda guraš orgulje, prenosiš instrumente, postavljaš stalke. Vani je to drugačije, alj mi

živimo ovdje... Sto se tiče moje poslovnosti: ni rajboiji menadžer ne može prodavati lošu glazbu...

Popravlja naočale pa smiješkom oblažuje tvrd izraz od maloprije.

— Da, dobio sam svojih petnaest minuta »Videofona«. Teško je sada dati tu nekakav presjek rada. Postao sam poznat po šlageru »Cvrčak i mrav« još šezdeset prve... Da, sada bi to bila nekakva desetogodišnjica. Ali, to mi uopće nije palo na pamet... Tako sam odabrao sve svoje uspjehe od lani. Vice Vukov će otpjevati pobjedničku pjesmu Zagreba 70 »SVIJET JE VELIK«, zatim će Ana Štefok izvesti drugonagrađenu pjesmu Opatije 70 »ZELIM MALO NJEŽNOSTI...« pa mali podsjetnik na »Veliku trku« pjesmom »DIVNI DANI« u interpretaciji Zdenke Vučković i glazbeno plesna točka iz tog mjuzikala pod naslovom »Trka, trka«. Naravno, Radnja Sverko otpjevat će drugonagrađenu pjesmu u Rijju »SVIJET JE MOJ«. Na kraju će Vice Vukov pjevati »Neka cijeli svijet«, pjesmu iz mjuzikala »Jalta, Jalta«, s kojom je lani osvojio drugu nagradu u Tokiju... Da, na Zagrebačkoj sam televiziji



čuo da ostali naši TV-centri neće prenesti ovaj »Videofon« zbog moga izbora pjevača...

Slegnuo je ramenima. A »vukodlak« se ipak pojavio. Milan Grgić je svladao osjećaj neugodnosti i došao na sam kraj razgovora, objasnivši ovako svoj posjet:

— S Alfijem pripremam prilog za novogodišnji TV-program.

I. Kreutz



Alfi Kabiljo — deset godina uspjeha. Glazba mu je bila ljubav, ali i neizvjesna budućnost. Zato je diplomirao kao inženjer arhitekture. Ipak, prva ljubav je prevladala, pogotovu kad se pokazalo da nije bez miraza. Prezaposlen, zaboravo je svoj jubilej. (Snimio: M. Čolić)

ALFI KABILJO stanuje u zagrebačkoj četvrti u kojoj kao da je svaki dan nedjelja. Jednokatnice okružene vrtovima, popločeni puteljak, ugodan zvuk zvona. Vrata se otvaraju, a sučelice nema nikoga.

— Tko si ti? — čuje se neki strogi glasić cdozdo. — A kak ti je ime?

Ozbiljan mali čovjek vjerojatno nema više od tri godine. Odmjerava me slušajući odgovor.

— Ja sam Ilan Kabiljo — reče dostojanstveno i laganim korakom krene, ostavivši me da ga slijedim. U kuhinji mu majka priprema večeru. U dječjoj sobi njegova baka i devetogodišnja sestra Danijela kartaju. Odnekud je izniknuo Alfi Kabiljo, pa me odvodit kat niže, u prizemlje. Kuća je usporo s brežuljkom, pa je glavni ulaz cdozgo. U prostranoj sobi dominantan položaj ima glasovir. Kao slučajno Alfi je pokrenuo mehanizam modernističke skulpture i ispod oka očekuje dojam. I po zidovima su slikarije u stilu pop-arta. Sav namještaj u kući suvremenih je oblika. Dekorativne tkanine su živih boja. Uostalom, i kuća je nova.

— Jesam li uspio? To nije potrebno pitati. Rezultati su tu — raširio je ruke ostavivši me u nedoumici pokazuje li na sve ovo oko sebe ili opisuje u zraku raspon svojih rezultata. Nastavio je:

— To je normalan rezultat dugogodišnjeg rada, talenta, prije svega talenta, dobrih suradnika...

Smješka se dobroćudno. Od vremena do vremena za trepće vjeđama iza stakla svojih naočala. Kao da mu je neugodno, pa ipak izgovara:

— Manje-više čega god se prihvatim, u tome i uspijevam.

Brzo je pokucao o stol, da ne urekne svoju bezobraznu sreću. Kao da je samo srećom uspio, a ne svojom izvanrednom marljivošću i

upornošću, po kojoj je poznat u svojem krugu. Ali on opet tvrdi drugačije:

— Imam tu sreću da ljudi misle da sam strašno marljiv. Brzo i lako radim. Manje-više sve što radim, brzo se realizira i postiže uspjeh. Ja imam velik dijapazon. Malo se zna da pišem i filmsku glazbu. Evo, upravo je premijera Berkovićeve filma »Putovanje na mjesto nesreće«, za koji sam napisao glazbu. Jučer su mi Gabi NOVAK i Arsen DEDIĆ snimili pjesme iz tog filma. Ljetos sam dobio nagradu Jugoslavenske radiodifuzije za najbolju dječju glazbu na festivalu radio-drama. To nije nigdje zabilježeno, premda je to vrlo značajno priznanje. Često pišem glazbu za radio-drame. Isto tako radim scensku glazbu. Sredinom prosinca u zagrebačkoj »Komediji« bit će premijera mjuzikla »Jalta, Jalta«, koji sam napisao u suradnji s Milanom GRGIĆEM...

Sa stubišta se čuo jeziv krik, zavijanje. Alfi Kabiljo se samo nasmiješio. Htio je nastaviti razgovor kao da se ništa nije dogodilo, ali se sablasno zavijanje ponovilo.

— Sablasti — objasnio je Kabiljo. — Vukodlaci... Šalim se. To se Milan Grgić javlja da je stigao.

TV-urednik ozbiljne glazbe, autor mnogih uspješnih TV-serija, tako je podsjetio na jedan njihov zajednički neuspjeh na TV-ekranu. »Porodično stablo«. Mi o vuku, alj vuk nije došao na vrata. Sigurno mu je bilo neugod-